

Sva-ters: dotze músics en cerca de recompensa

Per què Sva-ters?

GUSMÀ: Ni idea. Hem fet reunions per decidir com explicar-ho. Ve d'alguna gran bajanada que ens va fer gràcia quan teníem quinze anys. Ara no en té gens, però ho mantenim.

—I quina formació musical teniu?

DANI: La majoria procedim de la Societat Musical Santa Cecília d'Alcàsser. Som músics de banda. Sempre hem anat amunt i avall amb les xarangues, i al final ens comboiàrem per fer un grupet. Començà mig en broma, però ací estem.

—L'escola es deixa notar en el disc.

DANI: Les cançons naixen de la barreja d'idees, però partim d'una formació sòlida.

GUSMÀ: Ara, per exemple, ens hem decantat pel jazz, influïts pel trombonista i per col·laboracions com la de Latino o David Pastor. Evolucionem.

—I com funcioneu? Us reuniu tots en un local i feu una pluja d'idees?

DANI: Cadascú hi diu la seua. La cançó pren forma a mesura que la toquem.

GUSMÀ: Es va perfilant. Del que pot ser al principi al que s'enregistra hi ha, sens dubte, un abisme.

—El disc és una miscel·lània d'estils. Què escolteu vosaltres a casa?

GUSMÀ: El bateria està fent un curs per correspondència de yodel, la música tradicional tirolesa.

DANI: El saxofonista es decanta per la salsa i el merengue; l'altre guitarrista és fanàtic del new metal. A mi m'agrada Alejandro Sanz...

GUSMÀ: I ho reconeix!

—Conjugueu música festiva i lletres reivindicatives. És possible que el primer aspecte reste efectivitat al segon?

GUSMÀ: Nosaltres no venem ni festa ni reivindicació per separat, sinó tot alhora.

DANI: És una forma diferent de dir les coses. Dalt de l'escenari vull passar-m'ho bé. Per descomptat, les lletres són reivindicatives, però en clau d'humor.

—Aleshores la música és un passatemps o penseu dedicar-vos-hi professionalment si el projecte funciona?

Parlem amb Dani, guitarrista, i Gusmà, baixista, del conjunt Sva-ters. Són només dos dels dotze que puguen als escenaris. Acaben de traure nou disc, són joves i plens d'energia positiva. Tenen un punt molt gran de bogeria, això sí, saludable.

GUSMÀ: Al mercat escasseja la gent que vulga viure de la música i pugui fer-ho.

—Tanmateix, heu tingut sort: 3.000 exemplars venuts del primer disc *A foc* en són molts...

GUSMÀ: Sobretot perquè tan sols era una maqueta que vam gravar a l'estudi d'un col·lega, sense gaires pretensions: ens reuníem per esmorzar, xarrar i aprofitàvem per enregistrar.

DANI: Fins que ens adonàrem que teníem un disc fruit del nostre esforç i decidíem que calia fer-ho bé. Funcionà gràcies a l'ajuda de persones com Vicent Sabater.

—Conteu-me més coses del disc. Per què *Berlangastyle*?

DANI: En els últims anys hem tocat en molts llocs, des de festes de pobles fins a festivals, etc. De vegades, ens trobem en situacions surrealistes, com les pel·lícules de Berlanga. Al final, de les anècdotes "surrealistes" dèiem que eren molt "berlanga", i d'ací el nom.

—També és curiós el català que empreu, col·loquial i sovint tal com sona, encara que implique la incorrecció.

GUSMÀ: Quan corregíem el llibret de les lletres, pensàrem que moltes coses sonaven fatal, tot i que érem conscients que no eren correctes...

DANI: Però és com parlem, i no volíem utilitzar un valencià que no és el nostre. És clar que ens importa la llengua, però en aquest cas pensem que ens podem saltar les regles. Una vegada Artur [Balaguer] ens recomanà que en el vers "la negror de la nit és el prelude de l'alba", canviàrem "negror" per "foscor".

GUSMÀ: Però és clar, nosaltres mai diem "foscor". Quan vénen núvols, dius "mira quina negror!"

—I què tal amb el *management*?

DANI: Molt contents. Ara sona més el nom de Sva-ters. Abans anàvem un poc per lliure...

GUSMÀ: Sva-ters, com La Gossa Sorda, hem tingut la sort d'haver fet molts concerts sense tenir *management*, cosa poc habitual. Però en el Folkaserra coneguèrem Tona Català i Artur Balaguer, que han apostat per nosaltres.

—Visualment, l'espectacle és impactant. D'on surten les camises tan cridaneres que porteu?

DANI: És típic de les festes d'Alcàsser. La gent va als bous al carrer amb bruses florejadades, cada colla amb un model diferent. Quan començarem a actuar, cadascú portava la del seu grup d'amics.

GUSMÀ: Ara ens disfressem de Humphrey Bogart, Diego Forlan, el Dalai Lama...

—Les cançons del disc són ben diverses, però tot i així es nota una coherència.

GUSMÀ: Hem mantingut l'ska, que és l'essència de Sva-ters.

DANI: Però volíem fer la música que ens agrada, que hem après o escoltat al llarg de la nostra vida.

GUSMÀ: Hem tractat d'arribar al públic que anomenem de "després de la primera fila", el que va al concert a fer-se una cerveseta i escoltar la música tranquil·lament.

TOMA CATIÀ

DANI: A més, l'ordre de les cançons té una lògica. Amb la primera obrim els concerts, és una mena de targeta de presentació, i té molta força. Després hi ha "Rumba d'amore", que és la cançó que més arriba a la gent. Cap al final introduïm l'estil *latino*. "Prima-

vera, estiu, tardor, hivern, primavera" és experimental; pren com a base la cançó de Miquel Gil "Primavera", i "Ai els superherois" és molt més canyera. L'última, "República alcassera" és la més semblant al que hem fet fins ara.

— Ara cal convèncer els mitjans de comunicació.

GUSMÀ: Ho volem intentar amb el videoclip de "Rumba d'amore".

DANI: L'hem fet amb professionals i volem dur-lo per les televisions locals, Punt 2 i InfoTV. Potser també al 33...

GUSMÀ: I a més, per Internet, que ofereix moltes possibilitats i realment és efectiu.

— Llavors, confieu superar els 3.000 exemplars del primer disc?

GUSMÀ: De fet, ja n'hem venut 1.500, però està clar que el que més funciona és l'Emule. L'endemà del primer concert on vam vendre el disc, algú ja l'havia penjat a Internet. Però si això es tradueix en més gent als concerts, perfecte.

DANI: De tota manera, és poc probable que pugam viure de Sva-ters. Amb tanta gent com som dalt de l'escenari, està clar que es multipliquen les dificultats i es divideixen les recompenses.

GUSMÀ: Ja tens titular!

Cristina Simón

Alfons Llorenç

Trossos i mossos

Múrcia

El domini castellà de Múrcia, a mitjan segle XIII, era més nominal que real. Es limitava a una mera ocupació militar, sense a penes repoblació, només amb alguns nuclis cristians i amb extensos territoris conreats i ocupats per musulmans. El 1264 els sarraïns murcians s'al·lexaren contra Castella; aleshores, Alfonso X, que estava guerrant a Andalusia, demanà socors al seu sogre Jaume I. La campanya

fou breu, ràpida, reeixida. El 23 i 24 de gener del 1266, fa 741 anys, al campament del rei Jaume, els notables de l'aljama murciana pactaren les condicions de la rendició. Quatre dies després envià cavallers i ballesters de Tortosa a ocupar l'alcàsser. El rei esperava vora el riu Segura, als afores. Va fer-se llarg; expectant, nerviós i neguitós —"i NÓS demanàvem a Santa Maria allò que NÓS desitjàvem"—; no es veia cap senyal; temé per la sort dels seus soldats —"i tenfem gran temor

La catedral de Múrcia.

que no els haguessen presos"—; però, de sobte, des del punt més alt d'aquell castell fou hissada la senyera reial. I com a València, el 1238, s'emocionà: "i NÓS veiérem la nostra senyera lassús en l'alcàsser... I davallàrem a terra del nostre cavall, i agraiem a nostre Senyor Déu la mercè que ell nos havia feta, i ens agenollàrem, plo-ràrem e besàrem la terra." Sempre respectuós amb la paraula donada i els tractats signats, retornà, generosament, al rei castellà les ter-

res murcianes, sense més premi que la glòria de la victòria. Però, llavors, procurà un autèntic repoblament: "poblà-la tota de catalans". De fet, el més antic document murcià, unes capitulacions matrimonials del 1268, és escrit en català, la llengua que sovinteja en la documentació i en què fou redactat, el 1296, el Fur Nou de Múrcia. El rei Jaume en el seus Feits ho assenyala: "Poblam-hi bé deu milia hòmens d'armes de nostra terra e d'altres, e que ells romenguessen aquí."